

ELEGIA

Els blats—els grans blats rossos que alegren el reialme
del juny—sota la glòria d'una hora lenta i calma
que s'abaté feixuga per terres i per mar;
els blats, els blats profundes que sols con moure apar
l'aura gentil, uns homes segaren l'altre dia :
un dia blanc de boires que a l'horitzó moria.

En la gran pau de l'aire, taciturn o xalest,
de l'home qui maneja la fals, he vist el gest
trenta quatre vegades...

—Trenta quatre vegades
les messes aixís fóren davant mos ulls segades.—
I nombre igual de voltes l'estany pelat i trist
dels restos nus, estendre's sota els vinyars he vist
i de l'abatiment profunde de les messes
la extensió agegada sorgir de les espesses
calitges que la tarda escampa sobre el món,
quan a les set encara el sol li rutila el front.

I el juny, igual que sempre, encastellant la garba
amb els braços encesos, i amb la florida barba
que ciny sa boca roja de càndids resplandós.—
I el juny, igual que sempre, mirífic i ditxós,
menant un chor famèlic de míseres formigues,
trucar a casa nostra portant un feix d'espigues.

I encara, amb la sopor del món, entrà a pleret
fins a la nostra cambra—entrar tota la set
del món, que eixuga els recs i esquerdia les solanes :
entrar sa lacitut travers les persianes
i agrumellar la glòria pesanta de l'encís
en una taca blanca de sol escoladís.

Oferta a Déu, per Corpus, i enarbolant-ne el signe,
he vist la flamarada de la ginesta insigne;
la clavellina encesa, l'encant del cirerer
que tot es ruboritza de son fruitar lleuger :

i la tristesa innúmera (tot just si l'aire hi bleixa)
del pleniluni, on sona del rossinyol la queixa
i el blau feixuc dels dies que inflama l'Univers...

I tot em convidava a son encís divers.

Sinó que ara ma vida és més lluny de les coses
que abans.—Tems era tems les hores lluminoses
del juny, per mi tenien sabor de llibertat,
quan eren de vacances i d'ardorós esclat.

Era aquell temps, benigne de clara adolescència,
de curses i fontades, de joc i confiança,
que encar l'amor no era sinó un desig molt fort,
una florida reixa i un caliuet al cor;
i a voltes un deliri brutal de juvenesa
o una emboirada joia d'estranya embriaguesa:
llavors que mos desigs sonaven com el vent
i era exultant ma vida, més forta que el turment.

Les coses m'eren totes amigues, totes, totes,
fossin humils, soperbes, properes o remotes...
Totes iguals, germanes en ma felicitat,
l'insecte i la muntanya, l'amor i l'amistat.

Més ara que ma vida gaire-bé de sa cursa
al punt més alt es troba,—que la il·lusió escursa
son vol, i la esperança vers l'Alta Claredat
navega, conduïda per vents d'eternitat;
quan ja tinc assolida l'amor, que és una cosa
tranquil·la, lenta, blana, discreta i lluminosa
semblant al flam immòvil d'un fogaret humil,
en sí mateix cercava mon cor son propi exil.

I he vist caure les messes, com cada istiu secades
per la glòria del juny.—Les hores arborades
de la sesta venien i la dolçor del tard;
més jo, davant les coses, sentia mon esguard
passar-hi pel damunt, tranquil, com la carícia
de la serenitat que no coneix desfici.—

T. CATASUS